

Hold on

Nem tartozom azok közé, akik összegeznek, fogadkoznak, erről-arról leszoknak, esetleg kényszeresen újrakezdenek valamit az évről évre egyre meglepetésszerűbb sebességgel beköszöntő január elsejék alkalmával. Most először mégis magamba szálltam kissé, megpróbáltam átgondolni a helyzetemet.

44 éves vagyok. Mi várhat még rám? Van-e elképzelésem a jövőmről? Vannak-e konkrét céljaim? Ha vannak, mik? Mik az esélyei a megvalósulásuknak? Család? Gyerekek? Hazatérés, vagy örökös száműzetés?

A felvetődött kérdésektől ideges lettem, ami pedig egy ideje nem volt jellemző. Ettől a felismeréstől viszont elszomorodtam, ami szintén ritkaságnak számított. Úgy éreztem, ismét itt az ideje egy elmetisztításnak. Sürgősen, minél előbb.

Ültem az ágyam szélén, éjfél múlt pár perccel, túl voltam a *Holdfény szonátán* és a szeretetáradaton, nem hiányoztak a rossz gondolatok, a régi szorongás és a szárnalmas, önsajnáló borongás. El akartam hessegetni a hosszú távra vonatkozó felvetéseket, egyáltalán, minden velem kapcsolatos, általános dolgot. Egyfajta öntudatlan menekülésként, ezek helyett próbáltam az apró lépésekre fókuszálni.

Töltöttem magamnak még egy sört, mindegy volt már, eggyel több vagy kevesebb, és kijelöltem az új év fő feladatát: kísérletem sikeres befejezését. Annak az egy vegyületnek, anyagnak, nem tudom, minek a megtalálása a cél, amely beindítja a folyamatot. Tudtam, hogy közel vagyok a megoldáshoz. Eszembe jutott egy ennél kisebb volumenű vágy kielégítése is: megkezdődtek a szerződésünkben egyfajta jutalomként említett úrséták, egy alkalommal mindenki igénybe vehette a szolgáltatást, még mielőtt lejárt az első hat éve.

Az elnevezés kissé nagyzó, pontosabb lenne holdlebegésnek hívni. Csak be kellett jelentkezni, aztán amikor időpontot kapott az ember, elment a megadott bázisra. Találtak egy pontot, ahol extrém módon gyenge a gravitációs erő. Beöltöztették a vállalkozókat, felvilágosították a legfontosabb tudnivalókról, aztán egy kis ürrepülő felvitte őket megfelelő magasságba. Hatvan méteres zsinór rögzített mindenkit a starthelyhez. Fél órát lehetett lebegni. Akik már kipróbálták, azt mondták, semmivel össze nem hasonlítható, fantasztikus élmény. De ez a jelző meg még néhány hasonló oly mértékben devalválódott az évek során, annyi minden számított elképesztőnek, csodálatosnak, hihetetlennek és leginkább fantasztikusnak, hogy a kifejezés egész egyszerűen nem jelentett már semmit.

Láttam visszaérkezni néhány kollégámat, széles mosollyal számoltak be az élményről. Állítólag különösen az eltávolodás volt mesészerű, azt mesélték, vonzó és leküzdhetetlennek tetsző halálvágy jelentkezett az ellebegéskor, ahogy utaztak a semmi felé. Nem tudni, milyen megfontolásból, mindenesetre svéd ötletre elhelyezték a szkafanderekben a vadonatúj hibernáló és anyagcsere-leállító szereket, nem mintha ennek bármi értelme lett volna, hiszen az űrruhák nyilvánvalóan nem mentőcsónak-funkciót láttak el.

Ezek foglalkoztattak tehát az év első napjának első perceiben, aztán az első hónapjaiban is. Tartottam magam a terveimhez, kísérleteztem, és bejelentkeztem úrsétára. Egyébként pedig éltem az életemet, összességében lazábban, mint a Földön. A célok kitűzettek, de görcs nem volt bennem. Munka után labor, saját kísérlet, evés, ivás, esetleg egy kis további italozás, indulás vissza a laborba, megint saját kísérlet, alvás.

Közelről figyelhettem Loriék szerelmének elmélyedését. Filip egy idő után már nem mosolygott össze velem a lány háta mögött, és én ennek örültem; legalább nem éreztem árulónak magam. Közös életet terveztek, arról beszélgettek, amikor letelik a hat év, hazatérnek. Kertet akartak, vízpartot, gyerekeket. Azon még ment a kedélyeskedő harc, hogy hol. Lori Amerikát, Filip Magyarországot zárta ki. Kicsit összevesztek azon is, lesz-e kutyájuk.

Olyanok voltak, mint a kamaszok. Jót tettek egymásnak, Lorinak még a humorérzéke is fejlődött valamelyest, bár az azért csak módjával. Nem, túlzok, mégsem volt az igazi fejlődés. Egy hármás mozilátogatás alkalmával, melynek során valami régi, igen gyenge vígjátékot néztünk, elkésérített, miken tudott röhögni. Csak a legszarabb poénok érték el az ingerküszöbét. Férfiak női ruhában. Az például nagyon tetszett neki. Sajnos Filip is vele nevetett. Mégis jobb egyedül, ezt a tanulságot szűrtem le az este tapasztalataiból.

Március 13-a, emlékszem, vasárnapra esett. Reggel úrhajó érkezett. Nem számított ez akkor már eseménynek. Harminc magyar egészségügyis jött vele, rajtuk kívül személyes rendeléseket hozott a jármű. Nem kértem semmit, így aztán nem foglalkoztam a landolással. Előző nap ráadásul berúgtunk, egyre ritkábban történt ilyesmi, viszont amikor igen, akkor meglehetősen intenzitással fogyasztottunk.

Az ágyamban feküdtem, bár már délután volt. Kis lelkiismeret-furdalást éreztem, aznap nem kerestem még fel a laboratóriumot. Nem voltam pedig másnapos. Pár éve még az lettem volna, nem volt még tableta. Manapság ez már nem probléma, a magam részéről elég fontos felfedezésnek tartom a rosszullet mesterséges kiküszöbölését is. Időnként élvezem, ha nem vagyok jól, nosztalgikus érzéseket ébreszt, de azért ez ritka igény, aznap például nem volt rá szükségem, ezért a sokadik vizsokit követően lenyeltem egy pirulát.

Heverészttem, és a Föld híreit böngészttem. Amerikai adókat nézegettem, aztán briteket, franciát, átkapcsoltam oroszra is, a fordítógép nyomatta az elhangzottakat. Elmerengtem azon, hogy még mindig ott tart az emberiség, ahol hajdanán: ugyanazokat a tényeket országonként másféleképpen magyarázza. És mindenki a maga vezetőinek hisz. Esetenként az alacsony színvonalú, elfogult, ostoba propagandának. Akkor is, ha tudja, milyen igazságtalan, egyoldalú a kommentár.

Mostanában újabb hűvös hullám söpör végig a bolygón. Nem időjárási, hanem politikai értelemben. Miközben újra és újra bebizonyosodik, hogy rosszindulatú kavarás nélkül szinte minden rendben mehetne, itt van a Hold például, a legnagyobb békeességben volt képes együtt dolgozni mindenki mindenkivel. Ennek is vége.

Kikapcsoltam a tévét. Felkeltem, nyújtózkodtam egyet. A lustálkodásból elegendő lett, el akartam indulni a kreatógimno-részlegre, a telifőm azonban athlete közeledését jelezte. Meg is szólalt a csengőm pár másodpercen belül. Beengedhettem volna az érkezőt egy gombnyomással, ehelyett a bejárathoz sétáltam, és kinyitottam az ajtót.

– Ma van a születésnapom, Szabolcs. Köszöntsön fel.

Hajfűrtjei előrehulltak, mint Várnában, hófogai megcsillantak, épp úgy, ahogy akkor. Ragyogó, élénkzöld, rövid ruhában ott állt előttem Apáti Anna.

*

– Boldog születésnapot – hebegtem.

Előtte eltelt három másodperc. Azt hiszem, a szívverésem leállt. Nem éreztem semmit, csak rémisztő fagyot. Ma is azt gondolom, ez volt a lehető legtermészetesebb reakció a szervezetem részéről.

– Ma vagyok harmincöt – mosolygott. – Vártam nagyon ezt a napot. Jó kis szám, nem? Férfinak kevés, nőnek pont jó. Mondjuk én negyven fölött fogom a legrövidebb miniszoknyákat hordani. Beenged végre?

Ellépett mellettem.

– Tíz éve találkoztunk, igaz? – kérdezte.

Megsuhintott a parfümjére. Az illat nem volt ismerős, de minden más stimmelt. Nem öregedett semmit, éppen olyan volt, amilyennek élt bennem. A haja, az arca, a szeme, a fogai, a szája, a hibátlan alakja, és a mosoly, mert mosolygott megállás nélkül; nyilvánvaló volt, hogy ez nem lehet igaz.

Még mindig az ajtóban álltam, és a Solarisra gondoltam, az emlékekből megszülető nőre, aki nem valóságos, csak képzelet, a tenger csinálja, de hát nem a Solarisban játszom, nem szereplő vagyok, nem színész, ez nem film, nem is regény, itt vagyok a lakásom bejáratánál, valóságosan, ez itt mellettem Apáti Anna teljes életnagyságban; akkor viszont álmodom.

– 3614 nap – pontosítottam.

Nem értette. Úgy értékeltem, ezt jelenti, hogy felhúzta a szemöldökét.

– 3614 napja találkoztunk. Nincs még teljesen tíz éve.

A szoba közepén állt, méricskél.

Úgy emlékszem, az este végén, az ágyában már tegezett – mondta. – Valami zöld köves gyűrűről szavalt. Meg márványzuhanásról. Biztos saját vers volt. Azt is mondta, hogy a csillagok besüppedszik a teret. Emlékszik biztos. Elvette a kedvem az élettől. Tudta? Amikor azt mondta, időutazás nem lehetséges. Nem bánom, tegeződjünk.

Leült.

– Leülök, ha nem baj.

– Persze, bocsánat – motyogtam.

Kezdtem magamhoz térni. Végigvettem a legfontosabb alapvetéseket, mint egy bokszoló, amikor rászámolnak: tudtam, hogy hívnak, hol vagyok, melyik évben járunk.

– Nem kínálsz meg valamivel? – kérdezte. – Viszki, gyömbérsör? Nincs? Vagy fukarkodsz?

Ezzel kezdte Várnában is.

– Ezzel nyitottam Várnában is. Sajnos nem saját ötlet. Greta Garbo első hangosfilmjéből van, ez az első megszólalása. *Gimme a whisky, ginger ale on the side. And don't be stingy, baby.* Stingy. Talán nem a fukar a legjobb megfelelője. De

akkor mi? Fösvény? Zsugori? Sóher? Ilyeneket nem nagyon mondunk. Adj inni, de ne légy fösvény? Nem jó. Nem jó a fukar se.

– Miért nem akar adni neki a baby? – kérdeztem halkán.

– A baby a pincér. Az egy pincér. Akarna biztos, de a nő nem várja meg, akar-e. Előre szól neki, figyelmezteti, ne rajta spóroljon. Magyarul szívi inkább az a baby. De miért csapongunk folyton az ital körül? Mintha olyan nagyon érdekelne. Pedig soha nem rúgok be. Akkor szomorú leszek. Szomorú ingyen is tudok lenni.

A bárpulthoz léptem, kivettem egy viszkisüveget.

– Nekem szükségem lesz rá – mondtam.

– Tölts nekem is egy kicsit. Kicsiből nem lesz baj.

– Jég?

Bólintott. Amíg kivettem a hűtőből a jégkockákat, a szekrényből két poharat, és letekertem az üveg kupakját, szünetelt a beszélgetésünk. Ennyi kellett is ahhoz, hogy visszanyerjem az uralmat a mozdulataim és a hangom fölött, nem akartam gyenge, szerencsétlen, reszkető kisfiúnak tűnni. Neki pedig ahhoz volt elég az a néhány másodperc, hogy felengedjen kicsit. Bíztam benne, hogy előbb-utóbb abahagyja a zavarából fakadó kényszeres jópofáskodást.

Mire töltöttem, már úgy néztünk egymásra, mint két normális ember. Koccintottunk, belekortyoltunk a viszkibe. Azt hittem, tisztában vagyunk mindketten a helyzetünkkel, majd kezeljük, és kezdünk vele valamit, nem számíthattam arra, hogy ezután mondja ki a nap legfurcsább mondatát.

– Nem tudom, emlékszel-e a nevemre.

Majdnem kiesett a kezemből a pohár.

– A filmnek Anna Christie a címe – folytatta. – Egy kurváról szól, aki beleszeret egy tengerészbe. Greta Garbo a kurva, nyilván. A nagymamám, aki Anna, imádta, miatta nevezte el Krisztinának anyukámat. Anyukám pedig Annának engem. Mert ő is imádta. Annyira nem jó film egyébként. Azért mondom csak, mert tényleg nem tudom, emlékszel-e, Annának hívnak. Apáti Anna.

– Te most tényleg bemutatkoztál?

– Inkább kétszer, mint egyszer se.

– Gondolod, ha pontosan tudom, hány napja találkoztunk, akkor a nevedre nem emlékszem?

Mosolyra húzódott a szája. Nem gúnyosra, inkább vállveregetősre. Ha van olyan. Felállt, járkálni kezdett.

– Az volna kézenfekvő, ha én meg Krisztinának hívnám a gyerekeket, nem? Vagy nem, inkább Grétának. Még nincs, és most, hogy idejöttem, talán már nem is lesz. Negyvenegy évesen mondjuk még lehetne.

– Miért jöttél?

– A Holdra miért jöttem, vagy hozzád?

– Hozzám.

Nem válaszolt, lassan iszogatta a viszkijét. Amikor végzett vele, nem tette le a poharát. Lötykölődtek benne a jégkockák, játszott velük. Töltöttem még egy kis italt.

– Azért, hogy találkozzunk – mondta hosszúra nyúlt szünet után.

Megállt előttem. Ekkor nézett rám először úgy, ahogy mindig szerettem volna.

– Nem találhattál – mondta. – Én pedig nem kereshettelek.

Megfordult, odament a székéhez, leült.

– Ha úgy alakul, segíthetnél majd – nézett el a semmibe. – Beilleszkedni.

Ivott, majd letette a poharát az asztalra. Megint felállt. Jött-ment a szobában.

– Belevágok a közepébe – mondta. – Nem voltam katasztrófaturista. Azt hazudtam neked, de nem volt igaz.

Tartott egy kis szünetet, talán valami reakcióra számított, átfutott az agyamon, hogy közbevetőleg esetleg beszámolok neki a felkeresésére indított kutatóexpedícióimról, de erről aztán csak később beszéltem neki.

– Nem nagyon tudom, hogy mondjam el – folytatta, aztán megint elhallgatott. Nem sűrgettem.

– Akkoriban a kormánynak dolgoztam – mondta tíz másodperc elteltével.

Abbahagyta. Ez így hosszú lesz, gondoltam.

– Ne kérdezd, miért, nehéz lenne megmagyaráznom.

Néztem türelmesen. Nagyobb zavarban volt, mint én. Aztán összeszedte magát.

– Nem tudom persze, mit gondolsz a viszonyokról, vagy mit gondoltál akkor, politikailag, a helyzetről, ami felé mentünk, merre álltál, vagy állsz, mindegy is... Az volt a feladatod, hogy megtudjak mindenféle érdekességet... Tervekről, kapcsolatokról. Általában kaptam egy nevet. Vagy egy névsort. Várnában figyelmem kellett téged. Téged is. Kivel beszélgetsz, miről, meg kellett tudnom, folynak-e illegális kutatások...

– Kém voltál? – kérdeztem.

– Ja, egy fasza kis Mata Hari.

Megitta a maradék viszkijét. Újra teletöltöttem a poharát. Nem tetszett a jókedve.

– Az is terv volt, hogy felgyere Várnában a szobámba? – kérdeztem.

– Az nem volt terv.

– Akkor mi? Hogy leitass?

– Magadat itattad le.

Felemelte a poharát, intett vele, mint aki rám iszik. Aztán inkább leeresztette.

– Volt egy pasim is akkoriban – mondta.

Ez esett a legrosszabbul.

– Kém ő is? – kérdeztem.

– Nem. Ő preparátor volt. Állat- és emberkitömő.

Ebbe nem akartam alaposabban belegondolni, de azért csak átrobogott a fejemen, mire gondolhatott az a csávó, amikor Anna testét nézte. Vagy amikor fogta.

– Nem tudta, mivel foglalkozom. Fogalma nem volt, hogy Apáti Anna az igazi nevem.

– Neki nem mondtad el, nekem meg igen?

– Igen.

Álltunk csendben. A csend tartalmatlan volt és üres.

– Álnéven éltél, ezért nem találtalak sehol – mondtam, inkább magamnak.

– És miért kerestél?

Nézett maga elé.

– Tudom, miért kerestél – válaszolta meg saját kérdését. – Kicsit én is beléd szerettem. Nem a vers miatt. Annak ellenére.

Felnevetett. Ezt sem éreztem helyénvalónak.

– Kicsit – ismételte meg.

Majdnem belekezdtem a történetembe, hogy Várna után nem tudtam dolgozni, utaztam összevissza, kerestem, nyomoztam, majdnem beleőrültem, majdnem sorolni kezdtem a panaszaimat, de cikinek éreztem volna, inkább ittam én is egy újabb pohárral.

Eltelt egy fél perc. Ő szólalt meg.

– A kormány úgy tudta, titkos kísérletek zajlanak az időutazással kapcsolatban. Azt hitték, valami nemzetek feletti összeesküvés zajlik. Lehallgattak titeket, de ezen kívül személyes nyomozást is akartak.

– Lehallgattak? Hogyhogy titeket? Kiket?

– Tudósokat, kutatókat, mindenkit, akit gyanúsnak találtak. Ne mondd, hogy ez meglep. Minden beszélgetésedet rögzítették és kielemezték. Én annyit tudtam csak, hogy ki kellene szednem belőled valamit, amin esetleg elindulhatnak. Örültem, amikor mondtad, hogy nem lehetséges az időutazás. Olyan részeg voltál, és annyira elszántan tiltakoztál a felvetés ellen... Nem vetted el az életkedvemet, ellenkezőleg. Tudtam, ha nem lesz vád ellened, nem lesz bajod. De tudtam azt is, hogy nem találkozunk többé.

– A kitömő miatt?

Legyintett.

– Vele a következő héten szakítottam. Nem miatta. A munkám miatt. Ma már szégyellem az egészet. Apám kevert bele, fontos ember volt, ő vitt bele, húszéves se voltam... Nem ártottam senkinek. Remélem. Nehezen tudtam kiszállni. Gyakorlatilag elszöktem.

– És a nyomkövetőd?

– Az évek során értékes kapcsolataim épültek ki. Tudtam, kihez kell fordulnom. Pár perc volt rá, az alatt kellett kiműteni belőlem a nyomkövetőt, és beépíteni a helyére egy másikat. Megalkották a kamu személyazonosságomat.

Kivillantotta a fogait.

– Nem félsz? – kérdeztem.

– Dehogynem. Mata Hari eltűnt. Biztos nagy erővel keresik. A Holdra talán nem gondolnak. Kicsit csalni veszélyes, minél nagyobb a blöff, annál valószínűlebb a lebukás. Mérhetetlen pofátlanságot nem feltételeznek az emberek. Lélektanban nem vagyok szar. Ha lopsz, sokat lopj. Ha hazudsz, nagyot hazudj. A gátlástalanság hatalmas erő. Mondjuk a bukás is nagyobb, ha mégse jön be. De a teljes tagadás is hatásos tud lenni.

– Ha te kormányember voltál, tudhatsz valamit a 2028-ban eltűntekről.

Rázta a fejét.

– Nem voltam kormányember. Beszervezett ember voltam. Viszont miattam nem lett baja senkinek. Bár ezt biztosan nem tudhatom. Valami édes italod nincs?

– Hogy hívnak most?

– Hivatalosan Horváth Katának. Nővérke vagyok, egészségügyi szakápoló. És nem szeretném, ha bárki bármi mást gondolna. Az igazságot te tudod, meg a segítőm, senki más. Kezdj vele, amit akarsz.

Közel állt, mint Viktória a tangó során. Jobb kezemet a hátára tettem. Magamhoz húztam. Ez korainak bizonyult.

– Vagy inkább mondj egy verset – mondta, és finoman elhúzódott. – De jobbat, mint a múltkor. Ha akarod, holnap visszajövök. Ha akarod, itt maradok. Tulajdonképpen én is rád gondolok tíz éve. Jó, nem folyamatosan, nem akarok ekkorát hazudni.

– Hozzám jöttél, vagy a Földről menekültél?

– Ez egy ilyen szerencsés kombó.

– Honnan tudtad, hogy itt vagyok?

– Tudtam.

– Most nem mosolyogsz.

– Most nem.

– Shelley jó lesz?

– Milyen Shelley?

– Versnek.

– Jó. Persze.

Jobb karommal átöleltem, a fejét odahúztam a vállamhoz. A jobb fülébe suttogtam bele a Csüggedt nápolyi stanzákat. Piciket szuszogott. Az utolsó versszaknál sajnos megremegett a hangom. *Majd szánnak akkor, azt hiszem, mint én az elmúltó napot, melyet most koravén szívem ilyen panasszal zaklatott. Szánhatnak, mert én az vagyok, kit nem szeretnek, csak siratnak, de amit ez a nap adott, élvezzük most, s tűntén a napnak tovább él gyönyöre e gyönyörű pillanatnak.*

Csendben álltunk.

– Biokémikus miért tud fejből verset? – kérdezte.

Megcsókoltam a homlokát. Hagyta.

– Ha Várnában átölelsz, ha nem vagy olyan kurva részeg, lehet, hogy már akkor a karodban maradtam volna – mondta.

– Ocsondok részeg voltam. Azt mondtad.

– Hiszen ocsondok részeg voltál.

– És most mi lesz? A karomban maradsz?

– Ha ez a kedvenc versed, akkor te eléggé sajnálhatod magad.

– Sajnáltam. De volt olyan idő is, amikor saját magam legnagyobb rajongója voltam.

– Már nem?

– Már nem. Nem tetszett?

– De tetszett.

Apáti Anna a karomban maradt. Másnap este ismét eljött hozzám. De nem kötözött oda.

*

Csodálatos, milyen hamar hozzászokik az ember bármihez, amit nem sokkal korábban még lehetetlennek tartott.

Nem volt realitása annak, ami történt, abszolút semmi. Mégsem ereszkedett le rózsaszín köd elé, a kezdeti benuátlást, majd utána az öröm mindenáron való kitörni akarását – hála az elmetisztításoknak – lefékezte, fegyelmelte a tudatom. Egyensúlyi helyzetet teremtett.

Nem hittem el egészen, amit mondott. Nem a kémsztorit, az pont annyira volt képtelenség, hogy akár még igaz is lehetett, de hogy belém szeretett Várnában, az

szimpla faszságnak tűnt. *Kicsit*, fogalmazott ügyesen, többször is elmondta, ez sokféleképpen érthető, ilyen felelőtlenül lehet mondani. *Kicsit* én is beleszerettem Viktóriába. A kicsit szeretés összemérhetetlen azzal, amit én éreztem iránta, éveken át. Most meginogtam a kézzelfoghatóságtól. Itt volt, előkerült, ráadásul ő talált meg, nem is én őt, én már nem kerestem volna.

Egy hétig nem aludt nálam. Húztuk-halogattuk a dolgot, főleg én. Viszont mindennap átjött. Mire negyedszer csengetett, eltűnt a csodajelleg. Úgy voltam a jelenlétével, mint a Holdra költözéssel, természetessé vált. Az tűnt bölcs megoldásnak, ha óvatosan, lassacskán épülünk be egymás életébe. Nem tudtam volna nagyobb csalódást elképzelni annál, mint hogy tíz évig várok rá, aztán félreértésnek bizonyul az egész. Az életem, úgy, ahogy van, értelmetlenné vált volna.

Őt nap kellett hozzá, hogy ne akarjon minden beszélgetésünk során frappáns ripsztopokkal operálni. Örültem, amikor leszokott róla.

Bemutattam Filipnek és Lorinak. Horváth Kata, nővérke. Új szerelmem. Beszéltem nekik többször Apáti Annáról, most mégsem árulhattam el, hogy ő az. Úgy éreztem, emiatt a barátságunkat előbb-utóbb fel kell függeszteni. Anna élvezte volna a játékot, szeretett volna négyesben bulizni, de mondtam neki, hogy vele el-lentétben én rosszul hazudok. Jobb, ha leépítem Filipéket. Annyit vállaltam, hogy ha mégis találkozunk, Katának szólítom majd.

Egyébként fantasztikus érzékkel vette fel a ritmust a bemutatása alkalmával, nagyon értett hozzá, hogy megszerettesse magát. Hitelesnek tűnő, ám nyilvánvalóan nem létező ápolótörténeteket mesélt. Megkedvelte őt Filip és Lori, mindketten örültek az örömömnök. Az viszont feltűnt, hogy amikor kettesben maradtunk, és Annának nem kellett szerepet játszania, leeresztett. Az is egyértelmű volt, hogy nem nagyon akar magáról beszélni. A múltja mintha tabu lett volna, lefegyverző kreativitással terelte el a szót, amikor kíváncsiskodtam. Alaptaktikája a tematizálás magához ragadása volt.

– Anyukád mivel foglalkozott? – kérdeztem például egyszer. Feküdtünk, a feje a vállamon pihent.

– Anyukám... Szegényt mindig mennyire érdekelték az úrdolgok! Tényleg, hány éves a világegyetem?

– 13,7 milliárd.

– Ezt így tudod? És ki számolta ki?

Kezdtem volna jönni a számításokkal, de ő még egyet ugrott, már máshol járt.

– Tényleg annyira szerelmes voltál belém? Meg tudtál volna ölni?

Eszembe jutott, hogy ezt a kérdést vagy valami nagyon hasonlót a hologram-Jane is feltette a hologram-Shelley-nek.

– Miért akartalak volna megölni?

Befogta a szememet.

– Meg tudtál volna, vagy nem? – kérdezte komolyan.

– De hát szerelmes voltam beléd. Miért tudtalak volna?

– Amiért nem találtál. Csak úgy kibírtad, hogy nem találsz?

Idé jutottunk az anyukájától. Már nem róla gondolkodtam, hanem a régi indultaimról. Igen, igaz, az egész világot fel tudtam volna robbantani dühömben és kétségbeesésben, és volt olyan időszak is, amikor ez a rossz energia paradox

módon ellene irányult. Haragudtam rá, amiért nem találom. De hogy emiatt meg tudtam volna ölni? Aztán ez az egész el is múlt. Megszelídültek az érzések. És mire megszélidültek, ő megérkezett.

Nem válaszoltam, biztos megijedt, hogy megint mindjárt a múltját firtatom majd.

– Nem iszunk valamit? – kérdezte.

– Sör jó lesz?

– Édeset kívánok.

– Édesem nincs.

– Hogyhogy soha nincs édesed?

– Nem szeretem az édes dolgokat.

– De én szeretem. Milyen szerelmes vagy te? Nem tudod, hogy a szerelmed az édeset szereti? De tudod. Ha szeretsz, szerezz be édes italokat. Most jó lesz a sör.

Vigyorgott. Imádtam. Elindultam a hűtő felé.

– Olyan boldog vagyok, hogy láttam tegnap a végtelenséget – sóhajtott. – Miért fekete az égbolt, miért nem kék?

– Mert nincs légkör. Várnában még nem érdekelték a csillagok.

Bontottam a söröket, odaadtam neki az egyiket. Visszafeküdtem mellé.

– Mindig érdekelték, de Várnában nem láttam bennük a végtelenséget – mondta. – Vagyis nem bennük, hanem az égen. Tudod, eddig miben mértem?

– A végtelent?

– A végtelent. Focimeccsben! Az nekem mindig az örökkévalóság volt, mire véget ért.

– A kitömővel néztél focimeccset?

– Minden pasimmal néztem focimeccset.

Ja, hát ja. Miért gondoltam, hogy a kitömőember óta nem volt senkije? Eszembe jutottak a nőim. Nem mondtam semmit.

– Szabok majd neked személyre táplálkozási tervet – váltott ismét témát. – Végül is többek között ezért jöttünk. Vizsgálatok lesznek majd. Személyre szabottan elemzünk ki mindent.

– Hogy mondtad? – kérdeztem, és megcsókoltam a nyakát. – Szabsz személyre?

– Muszáj lesz. Vagy rosszul mondtam?

– Nem rosszul, csak érdekesen.

Kalimpált a lábaival, aztán kinyújtotta őket.

– Egyforma hosszúak? Látod? Harmincöt éves lábak. A kettő együtt hetven.

Hozzám bújt.

– Eddig nem is kaptatok étrendet? Semmit? Edzéstervet se adtak?

Furcsa, de nem. Évente volt ugyan kivizsgálás, ami vérvételből és állapotfelmérésből állt, de az a betegségek kiszűrését szolgálta, mással nem törődtek. Se a kreatogimnorészleg igénybevétele nem volt kötelező, se azt nem mondták meg, mit együnk és igyunk. Sorozatos lerobbanásoknak, fertőzéseknek, immungyengüléseknek kellett történniük ahhoz, hogy napirendre vegyék a témát. Ezért jött az egészségügyi különítmény.

Annának is hat évet kellett aláírnia, mint mindenki másnak. Egy gyors tanfolyamot végzett el Horváth Kataként a Szombathely melletti Megavépen, szakember-

nek tehát nehezen lett volna nevezhető, mégis nagy mozgásteret kapott, orvosok társaságában mások mellett ő elemezhetette ki az eredményeinket.

Néhány hét alatt elvégezték a különféle terheléses vizsgálatokat, sorra vették a szerveket, vizsgálták a gerinc állapotát, még egy általános átvilágító berendezésbe is be kellett feküdnünk. Rendben voltak az értékeim, de akadtak, akiknek különféle kezeléseknél kellett alávetniük magukat. Főként a sorvadás, az izomsatnyulás jelentett gondot. Ahogy jóskolták annak idején az interjúztatók.

Miután összeköltöztünk Annával, alig találkoztam Filipékkel. Volt, amikor hozzátartoztak a mindennapjaimhoz, most viszont, bármennyire szomorú, egyáltalán nem hiányoztak. Néha beszélünk telinfón, az éppen elégnek bizonyult.

– Fákkaal nem kísérleteztetek? – kérdezte a szerelmem egy este, amikor az ál-Budapest utcáit röttük. – Meg lehetne alkotni a világ legszebb fáját. Vagy a legnagyobbat. Vagy a legszínesebbet. Képzeld el egy gyönyörű, kristályos szerkezetű, mégis élő lila fát! Tiszta karácsony lenne!

– Esztétikai kutatások nem folynak a Holdon.

– Csak az fontos, aminek haszna van? Hát milyen szép mélycseresznye színe van a Corazon Locónak! Finom is, persze. De nem az a lényege.

– A kutatások tudományos jellegűek.

– Nem értek egyébként a borokhoz. Csak blöfföltem Várnában.

Nem lepott meg, viszont azt azért alaposan meg kellett figyelnie, melyik poharat veszem a kezembe. Tehetséges kém volt.

– A lila fának semmi értelme nem lenne – mondtam, de ő nem fogadta el az érveimet.

Bírtam a kamaszos lázongását, csak azt nem értettem, hogy volt képes ilyen személyiségegyekkel beállni a besúgó sorba, mivel kényszeríthették a kémkedésre.

Elvittem az illatszökökúthoz. Majdnem egy teljes órán át álltunk előtte, élvezte nagyon.

– A ciklámen szaga a legjobb – mondta.

– Szerintem is.

– Magasan az. Tudod, mi hiányzik máris? Hogy nem tudok felnézni a Holdra.

Feltett kérdéseket, felvetett problémákat, friss szemmel, érdekes nézőpontból, kívülről látott mindent, miközben belülről is tudta vizsgálni a dolgokat. Fáradhatatlanul érdeklődött. Rengeteg meglepetésre volt képes. És elég látványosan szeretett.

Boldog voltam vele, egy idő után mégis félni kezdtem, egyre többször jutott eszembe, mi lesz, ha olyanokká válunk, mint a régen együtt élő házaspárok. Máris szinte szimbiózisban éltünk. Nem unjuk meg egymást? És volt még valami, amivel lassan foglalkoznom kellett. Megint abbahagytam a kísérleteimet. Munka után hozzá rohantam, eszem ágában nem volt a laboratóriumba menni.

Elmondtam neki, min dolgozom. Igazából kiszedte belőlem. Majdnem elájult a büszkeségtől. Ugyanakkor egy szóval sem biztatott, fel nem merült benne, hogy dolgozni küldjön. Lassan rájöttem, rajtam múlik minden, hagyhatom az egészet, de időt is szakíthatok rá. Más nem fogja helyettesíteni. Egyelőre nem éreztem aktuálisnak a kutatás folytatását, olyan volt, mintha a mézesheteinket töltenénk együtt.

Ráadásul Anna továbbra is minden apróságra kíváncsi volt, meg kellett mutatnom neki, amit csak lehetett. Elmagyaráztam, miért van a közelünkben annyi külföldi. Azt például nem értette.

– Ez itt, a búra alatt, a magyar részleg, ezt tudod. Nézd, arra vannak a litvánok, arra meg a lettek, nem látszik a táboruk, de mögöttük ott a brazil rész is.

– Mindenki külön búra alatt?

– Igen.

– Azt mondtad, hülyeség volt ide telepíteni a magyar részleget. A többiek is hülyék? Hülyék a brazilok is? Mindenki hülye, aki itt van?

– Magyar részlegről ez az egy van. Brazíliából több. Vannak errefelé amerikaiak is, de ők az egész Holdat belakják. Nem itt van a fő táborhelyük. Akik sokan vannak, mindenfelé lehetnek. Mi egy tömbben vagyunk. Egyébként nem hülyeség, csak nem a legideálisabb. Máshol érdekesebb kutatások zajlanak. A jobb körülmények miatt. Az is baj, hogy a Földdel innen nem lehet közvetlenül összeköttetésbe lépni, műhold kell hozzá.

– És? Van műhold, nem?

– Van.

– Hát akkor? Nem mindegy? És a közösségi terekbe hogy kerülnek külföldiek? A kocsmákba, meg az éttermekbe.

– Bárki bemehet. Athlete-tel behajt, és kész. Átmehetünk mi is máshova, bár engem nem vonz mondjuk egy litván cukrászda.

– Engem igen – mondta. – Egy jó litván cukrászda engem vonz.

– Elmegyünk egyszer. Átmegyünk a litván búra alá.

– És van együttműködés is? Külföldiekkel? Kikkel?

– Ez kémkérdés.

Túl nagyot röhögött. És már másról beszélt.

– Moziba is elmehetnénk, meg színházba. Milyen egy hologramszínész? Mehetnénk űrsétára is, kérjünk nekem is időpontot!

– Új vagy, te még nem fogsz kapni egy darabig.

– Á, milyen bódító ez a rózsairat! És fúj a szél!

A litván búra alá nem jutottunk el. Moziba és színházba se. Az űrsétával kapcsolatban másnap beadott egy kérvényt. Hosszú, kicsit értelmetlen indoklással kérelmezte, hogy velem együtt vehessen részt rajta. Hogy tehát vegyék őt előre. Tudja jól, nem járna még neki a lehetőség, nemrég jött, de tegyenek kivételt, ha egy mód van rá.

